

عناصر معماری

(از فرم به مکان)

پیرفون مایس

ترجمه‌ی مجتبی دولتخواه

انتشارات ملائق، ۱۳۸۴

مدخله‌ی نسبی دارد که در آن هدفمندی بیش از هنرگرایی موردنظر است.

کتاب دستور کار و سبک خاصی را ارائه نمی‌کند، زیرا درک و اختلال، اندازه و توازن، کالبد و شیء، فضاء، مکان، فرم و ماهیت مواد و طراحی پرداخته است.

فون مایس که پروفسور معماری پلی تکنیک ایالتی لوزان سویس است، معتقد است که معنیت برخی شهرها از دیگر شهرها بیشتر است و این امر ناشی از فرم معماری و نوع معماری شهر است. او از معماری ماشینی پرهیز دارد و در بی معماری معنوی و شناخت زیبایی است. به نظر او انسان با دانش ابتدا باید هدف را مشخص کند و باید بداند که ساختمان برای سودجویی ساخته می‌شود یا برای آسایش ساکنان آن. فون مایس در این اثر بیشتر به معماری اروپا و غرب توجه کرده و کمتر به معماری سنتی شرق پرداخته است.

در فصول کتاب ابتدا به روزن‌ها پرداخته و متذکر می‌شود که روزن را می‌توان چشم، گوش، بینی و دهان ساختمان دانست. زیرا نه تنها ظاهر ساختمان را شکل می‌دهد که این اجازه را نیز می‌دهد تا ساکنان ساختمان ببینند، بشنوند و احساس کنند آنچه را جزیی از آن هستند.

همچنین به منظور اینکه خود را عادت دهیم چه نوع تفکری را در مورد ساخت یک پنجره‌ی محض در پیش گیریم، وی دو پیشنهاد ارائه می‌دهد. اینکه اصول اساسی فرم و نظم و ترتیب در ساختمان، به خصوص اصولی که نسبتاً غیروابسته به سبک و دوره‌ی زمان است و دیگر آنکه معماری معاصر را که وضعیت موجود کار و زندگی در آن

نخواهد داشت.

در بحث اندازه و توازن به موضوعاتی چون انسان‌شناسی و معماری، جذابیت عددی و تناسب، توازن، تقارن و ... همچنین در مبحث کالبد و شیء به شهر و بناهای تاریخی، ترکیب شیء و همیستگی و پیوستگی، بنای شاخص فضایی بودن اشیاء و ارتباط بین آنها و غیره مورد بررسی قرار گیرد. نویسنده آن گاه به فضا و عناصر فضایی و ... ژئومتری طرح‌ها و بخش‌ها و فضاهای، نور و سایه، کف و دیوار و سقف و سپس به مبحث مکان پرداخته و فصل آخر را نیز به فرم و ماهیت مواد حقیقت یا عدم حقیقت و مواد گرایش‌های خاص خود را دارند و ... طراحی اختصاص داده است.